

Enschede, 25 mei 2025

Lieve Jarige Job,

Op de Posbank, nabij de Onzalige Bossen,
staat de bezembrem vol in gele bloei
en draaft een verdwaald veulen tussen de varens
die traag het jonge blad ontkrullen.

Een ringslangetje schiet
voor onze voeten de bosbessenstruiken in.
Een kudde wielrenners stuift voorbij,
door niks of niemand opgeschrikt
zo zonder natuurlijke vijanden.

Morgen ben ik jarig.

Ik vier het niet. Niet omdat ik denk
dat als ik me voor de tijd verstop
het vertikken ervan trager gaat,
of dat de zwaartekracht me overslaat
als ik geen feesthoedje opzet,
maar omdat –

ik weet eigenlijk niet waarom.

Misschien omdat ik het gek vind iets te vieren
waar ik niks voor heb gedaan. Behalve in leven blijven,
dat, zolang je niet dood gaat, min of meer vanzelf gaat.

Hoewel: sinds kort heb ik een sporthorloge
dat me beweegt mijn fitnessleeftijd omlaag te brengen -
gekoppeld aan een app die bijhoudt wat ik eet
is het ding een strenge meesteres; als ik iets te lang zit
maant ze me overeind te komen
en sinds ik het ding draag wekt ze me
elke ochtend om zes uur – wanneer de wereld
nog stil is stuurt mijn horloge me eruit
om kilometers hard te lopen.

Het is wreed, maar het werkt,
toen ik het horloge voor het eerst omhad,
schatte het apparaat mijn leeftijd te hoog in,
inmiddels ben ik drie jaar jonger dan ik ben.

Misschien lukt het me zo dan toch
tijd en zwaartekracht te misleiden
en de vijftig nog een paar jaar voor te blijven.

Nou goed, dan zet ik morgen
toch een feesthoedje op.